Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. septembra 2020*

„Odvolanie – Štátna pomoc – Článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ – Články 11 a 194 ZFEÚ – Článok 1, článok 2 písm. c) a článok 106a ods. 3 Zmluvy o Euratome – Plánovaná pomoc v prospech bloku C jadrovej elektrárne Hinkley Point (Spojené kráľovstvo) – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Cieľ spoločného záujmu – Ciele Európskej únie v oblasti životného prostredia – Zásada ochrany životného prostredia, zásada znečisťovateľ platí, zásada obozretnosti a zásada trvalej udržateľnosti – Určenie dotknutej hospodárskej činnosti – Zlyhanie trhu – Primeranosť pomoci – Investičná alebo prevádzková pomoc – Vymedzenie prvkov pomoci – Oznámenie o zárukách“

Vo veci C-594/18 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie podané 21. septembra 2018,

Rakúska republika, v zastúpení: pôvodne G. Hesse, neskôr F. Koppensteiner a M. Klamert, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H. Kristoferitsch, Rechtsanwalt,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: É. Gippini Fournier, T. Maxian Rusche, P. Němečková a K. Herrmann, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Česká republika, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller a I. Gavrilová, splnomocnení zástupcovia,

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne D. Colas a P. Dodeller, neskôr P. Dodeller a T. Stehelin, splnomocnení zástupcovia,

Luxemburské veľkovojvodstvo, v zastúpení: pôvodne D. Holderer, neskôr T. Uri, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci P. Kinsch, avocat,

Maďarsko, v zastúpení: M. Z. Fehér, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. Nagy, ügyvéd,

Poľská republika, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

Slovenská republika, v zastúpení: B. Ricziová, splnomocnená zástupkyňa,

* Jazyk konania: nemčina.

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: Z. Lavery a S. Brandon, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. Robertson, QC, a T. Johnston, barrister,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras, M. Safjan, S. Rodin, L. S. Rossi a I. Jarukaitis (spravodajca), sudcovia T. von Danwitz, C. Toader, D. Šváby, K. Jürimäe, C. Lycourgos a N. Piçarra,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomníčka: M. Krausenböck, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. januára 2020,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 7. mája 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa Rakúska republika domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 12. júla 2018, Rakúsko/Komisia (T-356/15, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:439), ktorým Všeobecný súd zamietol jej žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie (EÚ) 2015/658 z 8. októbra 2014 o opatrení pomoci SA.34947 (2013/C) (ex 2013/N), ktorú Spojené kráľovstvo zamýšľa zaviesť na podporu pre jadrovú elektráreň Hinkley Point C (Ú. v. EÚ L 109, 2015, s. 44, ďalej len „sporné rozhodnutie“), v ktorom Európska komisia konštatovala, že toto opatrenie pomoci je zlučiteľné s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ a povolila jej poskytnutie.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska oznámilo 22. októbra 2013 tri opatrenia pomoci (ďalej len „predmetné opatrenia“) na podporu bloku C jadrovej elektrárne Hinkley Point (ďalej len „Hinkley Point C“). Príjemcom predmetných opatrení je NNB Generation Company Limited (ďalej len „NNBG“), dcérska spoločnosť spoločnosti EDF Energy plc (ďalej len „EDF“).

3 Prvým z predmetných opatrení je rozdielová zmluva uzavretá medzi spoločnosťou NNBG a spoločnosťou Low Carbon Contracts Ltd, subjektom, ktorý má byť financovaný na základe uloženia zákonnej povinnosti zaväzujúcej spoločne a nerozdielne všetkých schválených dodávateľov elektriny, pričom cieľom tejto zmluvy je zaručiť stabilitu cien pri predaji elektriny spoločnosti NNBG počas operačnej fázy Hinkley Point C. Druhé z opatrení spočíva v dohode medzi ministrom Spojeného kráľovstva pre energetiku a zmenu klímy a investormi spoločnosti NNBG, ktorá dopĺňa rozdielovú zmluvu a ktorá stanovuje, že ak v prípade predčasného odstavenia jadrovej elektrárne Hinkley Point C z politických dôvodov spoločnosť Low Carbon Contracts nesplní svoju povinnosť vyplatiť investorom spoločnosti NNBG kompenzáciu, kompenzáciu investorom vyplatí dotknutý minister. Stanovuje tiež mechanizmy rozdelenia zisku. Tretím opatrením je úverová záruka Spojeného kráľovstva za dlhopisy, ktoré má vydať NNBG, ktorá zabezpečuje včasné splatenie istiny a úrokov prípustného dlhu.

4 Európska komisia 18. decembra 2013 rozhodla o začatí formálneho vyšetrovacieho konania týkajúceho sa predmetných opatrení. Toto rozhodnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* 7. marca 2014 (Ú. v. EÚ C 69, 2014, s. 60).

5 Dňa 8. októbra 2014 Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorého časti 7 uviedla, že predmetné opatrenia predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. V častiach 9 a 10 tohto rozhodnutia Komisia preskúmala, či je možné vyhlásiť tieto opatrenia za zlučiteľné s vnútorným trhom podľa článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, pričom dospela ku kladnému záveru. Článok 1 prvý odsek uvedeného rozhodnutia znie:

„Pomoc pre Hinkley Point C vo forme rozdielovej zmluvy, dohody ministra a úverovej záruky, ako aj všetkých súvisiacich prvkov, ktoré Spojené kráľovstvo zamýšľa poskytnúť, je zlučiteľná s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) [ZFEÚ].“

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

6 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 6. júla 2015 podala Rakúska republika žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia.

7 Luxemburskému veľkovojvodstvu bol povolený vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi konania na podporu návrhov Rakúskej republiky, zatiaľ čo Českej republike, Francúzskej republike, Maďarsku, Poľskej republike, Rumunsku, Slovenskej republike a Spojenému kráľovstvu bol povolený vstup do konania ako vedľajším účastníkom konania na podporu návrhov Komisie.

8 Rakúska republika, ktorá Komisii vytýka, že predmetné opatrenia vyhlásila za zlučiteľné s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, uviedla na podporu svojej žaloby desať žalobných dôvodov.

9 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd po zamietnutí týchto desiatich žalobných dôvodov žalobu zamietol.

Návrhy účastníkov konania v konaní na Súdnom dvore

10 Rakúska republika svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu,

– vyhovel žalobe o neplatnosť sporného rozhodnutia,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania a

– uložil všetkým vedľajším účastníkom prvostupňového konania, ktorí sa zúčastnili na odvolacom konaní, aby znášali svoje vlastné trovy konania.

11 Luxemburské veľkovojvodstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

– vyhovel odvolaniu v celom rozsahu a zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu,

– vyhovel žalobe o neplatnosť podanej proti spornému rozhodnutiu v celom rozsahu a

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy Konania.

12 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil Rakúskej republike povinnosť nahradiť trovy konania.

13 Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo navrhujú, aby Súdny dvor zamietol odvolanie.

O odvolaní

O prvom odvolacom dôvode

14 Svojím prvým odvolacím dôvodom Rakúska republika tvrdí, že Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď nekonštatoval, že výstavba novej jadrovej elektrárne nepredstavuje cieľ spoločného záujmu.

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

– Tvrdenia účastníkov konania

15 Rakúska republika podporovaná Luxemburským veľkovojvodstvom vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 79 a nasl. napadnutého rozsudku zamietol jej tvrdenia smerujúce k spochybneniu posúdenia Komisie uvedeného v odôvodnení 374 sporného rozhodnutia, podľa ktorého podpora jadrovej energie predstavuje cieľ spoločného záujmu. Všeobecný súd podľa nej pochybil, keď na tento účel vychádzal zo zásady, že pri posúdení, či podpora jadrovej energie predstavuje cieľ, ktorý môžu členské štáty sledovať prostredníctvom štátnej pomoci, nejde o otázku, či tento cieľ zodpovedá záujmu všetkých alebo väčšiny členských štátov, ale o určenie, či ide o verejný záujem a nie iba o súkromný záujem príjemcu pomoci.

16 Všeobecný súd sa tým podľa nej odchýlil od praxe Komisie a od prevažujúcej judikatúry týkajúcej sa uplatňovania článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, podľa ktorých každá pomoc musí v zásade sledovať cieľ spoločného záujmu, či dokonca cieľ spoločného záujmu Únie, teda záujem, ktorý zodpovedá spoločnému záujmu všetkých členských štátov.

17 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo sa domnievajú, že táto časť prvého odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

18 Podľa znenia článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ možno za zlučiteľnú s vnútorným trhom považovať pomoc na rozvoj určitých hospodárskych činností alebo určitých hospodárskych oblastí, za predpokladu, že táto pomoc nepriaznivo neovplyvní podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom.

19 Na to, aby sa štátna pomoc mohla považovať za zlučiteľnú s vnútorným trhom v súlade s týmto ustanovením, musí teda spĺňať dve podmienky, pričom prvou podmienkou je, že musí byť určená na podporu rozvoja určitých hospodárskych činností alebo určitých hospodárskych oblastí, a druhou podmienkou, formulovanou negatívne, je, že táto pomoc nesmie nepriaznivo ovplyvniť podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom.

20 Na rozdiel od článku 107 ods. 3 písm. b) ZFEÚ, ktorý stanovuje, že za zlučiteľnú s vnútorným trhom možno vyhlásiť pomoc na podporu vykonávania dôležitého projektu spoločného európskeho záujmu alebo na nápravu vážnej poruchy fungovania v hospodárstve členského štátu, teda článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ nepodmieňuje zlučiteľnosť pomoci splnením podmienky spočívajúcej v sledovaní cieľa spoločného záujmu, a to bez toho, aby bola dotknutá skutočnosť, že rozhodnutia, ktoré v tejto súvislosti prijíma Komisia, musia dbať na dodržiavanie práva Únie.

21 V rozpore s tým, čo tvrdí Rakúska republika, Súdny dvor v ňou citovaných rozsudkoch nevychádzal z existencie podmienky stanovujúcej, že pomoc musí sledovať cieľ spoločného záujmu. Hoci Súdny dvor vo svojich rozsudkoch zo 17. septembra 1980, Philip Morris Holland/Komisia (730/79, EU:C:1980:209, body 24 až 26); z 24. februára 1987, Deufil/Komisia (310/85, EU:C:1987:96, bod 18), a z 19. septembra 2002, Španielsko/Komisia (C-113/00, EU:C:2002:507, bod 67), v podstate uviedol, že Komisia má právomoc voľnej úvahy, ktorej výkon zahŕňa komplexné posúdenia ekonomickej a sociálnej povahy (pozri rozsudok z 8. marca 2016, Grécko/Komisia, C-431/14 P, EU:C:2016:145, bod 68), ktoré sa musia uskutočniť v kontexte Únie, ako uviedol generálny advokát v bodoch 65 až 71 svojich návrhov, Súdny dvor nerozhodol, že Komisia musí overiť, či zamýšľaná pomoc sleduje cieľ spoločného záujmu.

22 Pokiaľ ide o prax Komisie, je potrebné poznamenať, že rámec pre štátnu pomoc na výskum, vývoj a inovácie (Ú. v. EÚ C 198, 2014, s. 1), usmernenia o štátnej pomoci v oblasti ochrany životného prostredia a energetiky na roky 2014 – 2020 (Ú. v. EÚ C 200, 2014, s. 1), usmernenia [Európskej únie] pre uplatňovanie pravidiel štátnej pomoci v súvislosti s rýchlym zavádzaním širokopásmových sietí (Ú. v. EÚ C 25, 2013, s. 1) ani usmernenia o regionálnej štátnej pomoci na roky 2014 – 2020 (Ú. v. EÚ C 209, 2013, s. 1), na ktoré sa odvoláva Rakúska republika, nie sú uplatniteľné na predmetné opatrenia, keďže žiadny z týchto nástrojov sa netýka pomoci určenej na podporu činnosti jadrovej elektrárne.

23 Okrem toho Rakúska republika odkazuje na dokument Komisie, nazvaný „Spoločné zásady ekonomicky zameraného preskúmania zlučiteľnosti štátnej pomoci podľa článku 87 ods. 3“, uvádzajúci metódu analýzy, ktorej prvá etapa spočíva v preskúmaní toho, či dotknutá pomoc sleduje jasne definovaný cieľ spoločného záujmu.

24 Aj za predpokladu, že by takýto dokument mohol byť chápaný ako rámec alebo oznámenie, od ktorých sa Komisia v zásade nemôže odchýliť bez toho, aby nebola prípadne sankcionovaná z dôvodu porušenia všeobecných právnych zásad, akými sú zásada rovnosti zaobchádzania alebo zásada ochrany legitímnej dôvery (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. marca 2016, Grécko/Komisia, C-431/14 P, EU:C:2016:145, bod 69 a citovanú judikatúru), je však potrebné konštatovať, že Komisia v každom prípade nemôže týmito nástrojmi neprimerane zúžiť pôsobnosť článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ tým, že stanoví uplatnenie tohto ustanovenia spôsobom nezlučiteľným s tým, čo bolo uvedené v bode 20 tohto rozsudku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2008, Nemecko a i./Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, EU:C:2008:482, bod 65).

25 Okrem toho v rozsahu, v akom Rakúska republika vytýka Všeobecnému súdu, že sa odchýlil od rozhodovacej praxe Komisie, je potrebné pripomenúť, že to, či pomoc spĺňa alebo nespĺňa podmienky uplatnenia článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, ktoré sú vymedzené v tomto ustanovení, je potrebné posúdiť práve vzhľadom na toto ustanovenie, a nie vzhľadom na predchádzajúcu prax Komisie (rozsudok z 21. júla 2011, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt/Komisia, C-459/10 P, neuverejnený, EU:C:2011:515, bod 38).

26 Keďže článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ nevyžaduje, aby zamýšľaná pomoc na to, aby bola vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom, sledovala cieľ spoločného záujmu, prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

27 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 97 napadnutého rozsudku konštatoval, že „vzhľadom na článok 1 druhý odsek a článok 2 písm. c) Zmluvy [o Euratome sa Komisia] nedopustila pochybenia, keď sa domnievala, že Spojené kráľovstvo bolo oprávnené vymedziť podporu jadrovej energie a konkrétnejšie podporu vytvárania nových kapacít pre výrobu jadrovej energie, ako cieľ verejného záujmu v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ“.

28 V tejto súvislosti tvrdí, že cieľ podpory jadrovej energie prostredníctvom pomoci na výstavbu jadrových elektrární nevyplýva zo Zmluvy o Euratome a nezdieľajú ho všetky členské štáty. Ani článok 2 písm. c) Zmluvy o Euratome, ani žiadne iné ustanovenie tejto Zmluvy podľa nej nespomína štátnu pomoc pre investície do jadrovej energie a na výstavbu jadrových elektrární. Všeobecný súd podľa nej podal selektívny výklad tohto článku 2 písm. c) Zmluvy o Euratome, keď stratil zo zreteľa, že toto ustanovenie sa netýka vytvárania nových kapacít na výrobu jadrovej energie, ale vytvárania „základných zariadení“, ako aj „rozvoja jadrovej energie“. Podpora jadrovej energie v zmysle pomoci pre vytvárania nových výrobných kapacít preto podľa jej názoru nepredstavuje ani spoločný záujem, ani všeobecný záujem Únie.

29 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že táto časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

30 Ako vyplýva z preskúmania prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ nepodmieňuje zlučiteľnosť pomoci podľa tohto ustanovenia podmienkou, aby zamýšľaná pomoc sledovala cieľ spoločného záujmu. V dôsledku toho ani druhá časť prvého odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

31 Okrem toho táto časť nemôže uspieť ani v rozsahu, v akom sa tu tvrdí, že Zmluva o Euratome neumožňuje, aby bolo podľa článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ povolené poskytnutie štátnej pomoci na výstavbu jadrových elektrární alebo vytváranie nových kapacít na výrobu jadrovej energie.

32 V prvom rade je totiž potrebné uviesť, že Zmluva o Euratome a Zmluva o FEÚ majú rovnakú právnu silu, ako to ilustruje článok 106a ods. 3 Zmluvy o Euratome, podľa ktorého sa ustanovenia Zmluvy o EÚ a Zmluvy o FEÚ neodchyľujú od ustanovení Zmluvy o Euratome. Ako uviedol generálny advokát v bodoch 37 a 38 svojich návrhov, keďže Zmluva o Euratome je odvetvovou zmluvou na podporu výskumu, rozvoja a investícií do jadrového priemyslu, zatiaľ čo Zmluva o FEÚ má oveľa širšie ciele a zveruje Únii rozsiahle právomoci v celom rade oblastí a sektorov, v odvetví jadrovej energie sa v prípade, keď Zmluva o Euratome neobsahuje osobitné pravidlá, uplatnia pravidlá Zmluvy o FEÚ. Keďže Zmluva o Euratome neobsahuje pravidlá v oblasti štátnej pomoci, v tomto odvetví sa môže uplatniť článok 107 ZFEÚ, ako to konštatoval Všeobecný súd v bode 73 napadnutého rozsudku.

33 V druhom rade Zmluva o Euratome vo svojej preambule uvádza, že jej cieľom je vytvoriť podmienky potrebné pre rozvoj silného jadrového priemyslu a vo svojom článku 1 druhom odseku stanovuje, že „poslaním Spoločenstva je prispievať k zvyšovaniu životnej úrovne v členských štátoch a k rozvoju vzťahov s inými krajinami vytváraním predpokladov potrebných pre urýchlený vznik a rast jadrových priemyslov“. Podľa článku 2 písm. c) tejto Zmluvy s cieľom plniť svoje poslanie Spoločenstvo „uľahčuje investovanie a zabezpečuje, najmä podporovaním podnikových podnetov, vytváranie základných zariadení potrebných pre rozvoj jadrovej energie v Spoločenstve“. Okrem toho z článkov 40 a 41 v spojení s bodom 11 prílohy II uvedenej Zmluvy, ktoré sa týkajú investícií v jadrovej oblasti, vyplýva,

že táto Zmluva upravuje investície do nových zariadení alebo nahrádzanie jadrových reaktorov všetkých typov a použití. Z toho vyplýva, že ciele, ktoré sleduje Zmluva o Euratome, zahŕňajú výstavbu jadrových elektrární alebo vytváranie nových kapacít na výrobu jadrovej energie, takže poskytnutie štátnej pomoci v ich prospech nie je v rozpore s týmito cieľmi.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

34 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 517 napadnutého rozsudku odmietol jej tvrdenie, podľa ktorého zásada ochrany životného prostredia, zásada obozretnosti, zásada znečisťovateľ platí a zásada trvalej udržateľnosti bránia poskytnutiu štátnej pomoci na výstavbu alebo prevádzku jadrovej elektrárne z dôvodu, že takýto výklad by nebol v súlade s článkom 106a ods. 3 Zmluvy o Euratome.

35 Všeobecný súd sa takýmto rozhodnutím podľa Rakúskej republiky dopustil protirečenia voči svojim vlastným úvahám uvedeným v bode 72 napadnutého rozsudku, podľa ktorých ustanovenia Zmluvy o Euratome predstavujú vo vzťahu k ustanoveniam Zmluvy o FEÚ osobitné pravidlá, pričom poprel povinnosť zohľadniť ciele poslednej uvedenej Zmluvy bez toho, aby vysvetlil, od ktorého ustanovenia Zmluvy o Euratome sa podľa neho odchyľujú.

36 Ak sa vychádza z toho, že na štátnu pomoc, akou sú predmetné opatrenia, sa uplatňuje článok 107 ZFEÚ, mali by sa podľa nej uplatniť aj iné ustanovenia Zmluvy o FEÚ stanovujúce ciele, ako je cieľ ochrany životného prostredia uvedený v článkoch 11 a 194 ZFEÚ, a Komisia by mala zohľadniť požiadavky, ktoré vyplývajú z týchto ustanovení. Keďže Zmluva o Euratome neposkytuje osobitný nástroj na sledovanie cieľov ochrany životného prostredia a ochrany zdravia, Všeobecný súd mal podľa Rakúskej republiky povinnosť zohľadniť tieto ciele a vo vzťahu k nim zásadu obozretnosti, zásadu znečisťovateľ platí a zásadu trvalej udržateľnosti, aby posúdil, či predmetné opatrenia sledujú cieľ spoločného záujmu s ohľadom na článok 37 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej ochrana zdravia a životného prostredia majú povahu základných cieľov.

37 Vo svojej replike Rakúska republika dodáva, že cieľ spočívajúci v rozvoji jadrovej energie uvedený v článku 2 Zmluvy o Euratome sa musí uplatňovať v súlade s ustanoveniami práva Únie, osobitne s ustanoveniami Zmluvy o FEÚ. Tento článok, ako ho vykladá Všeobecný súd, je pritom podľa nej v rozpore s cieľmi Zmluvy o FEÚ týkajúcimi sa podpory energetickej efektívnosti a rozvoja nových a obnoviteľných zdrojov energie, ochranou životného prostredia a zdravia, zásadou znečisťovateľ platí, zásadou obozretnosti a zásadou trvalej udržateľnosti.

38 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo sa domnievajú, že táto časť prvého odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

39 Keďže ako vyplýva z preskúmania prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ nepodriaďuje zlučiteľnosť pomoci na základe tohto ustanovenia podmienke, aby zamýšľaná pomoc sledovala cieľ spoločného záujmu, tretia časť tohto odvolacieho dôvodu je rovnako tak nedôvodná v rozsahu, v akom Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že porušil toto ustanovenie tým, že na účely posúdenia, či predmetné opatrenia sledujú cieľ spoločného záujmu, nezohľadnil zásadu ochrany životného prostredia, zásadu obozretnosti, zásadu znečisťovateľ platí a zásadu trvalej udržateľnosti.

40 Okrem toho v rozsahu, v akom Rakúska republika v tejto časti prvého odvolacieho dôvodu v podstate tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na základe článku 106a ods. 3 Zmluvy o Euratome zamietol jej tvrdenie, že zásada ochrany životného prostredia, zásada obozretnosti, zásada znečisťovateľ platí a zásada trvalej udržateľnosti bránia poskytnutiu štátnej pomoci na výstavbu alebo prevádzku jadrovej elektrárne, je potrebné uviesť, že takéto zásady nie sú v tejto Zmluve uvedené. V súvislosti s ochranou životného prostredia uvedená Zmluva vo svojej kapitole III s názvom „Ochrana zdravia“ obsahuje len ustanovenia týkajúce sa okrem iného základných noriem ochrany zdravia verejnosti a zdravia pracovníkov voči nebezpečenstvu ionizačného žiarenia, nepretržitého sledovania úrovne rádioaktívnej kontaminácie vzduchu, vody a pôdy, ako aj zabezpečenia dodržiavania základných noriem. Konkrétne článok 37 prvý odsek tej istej Zmluvy stanovuje, že „každý členský štát bude predkladať Komisii také všeobecné údaje týkajúce sa plánov ukladania rádioaktívnych odpadov v akejkoľvek forme, aby bolo možné určiť, či plnenie týchto plánov môže spôsobiť rádioaktívnu kontamináciu vody, pôdy alebo ovzdušia iného členského štátu“.

41 Je však potrebné konštatovať, že tieto ustanovenia neupravujú vyčerpávajúcim spôsobom otázky životného prostredia, ktoré sa týkajú odvetvia jadrovej energie. Preto Zmluva o Euratome nebráni uplatneniu pravidiel práva Únie v oblasti životného prostredia v tomto odvetví.

42 Osobitne, ako v podstate tvrdí Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, článok 106a ods. 3 Zmluvy o Euratome nemôže vylúčiť uplatnenie okrem iného článku 37 Charty, podľa ktorého „vysoká úroveň ochrany životného prostredia a zlepšovanie kvality životného prostredia sa musia začleniť do politík Únie a zabezpečiť v súlade so zásadou trvalo udržateľného rozvoja“, článku 11 ZFEÚ, podľa ktorého požiadavky ochrany životného prostredia musia byť začlenené do vymedzenia a uskutočňovania politík a činností Únie, a to predovšetkým s ohľadom na podporu trvalo udržateľného rozvoja, a článku 194 ods. 1 ZFEÚ, podľa ktorého politika Únie v oblasti energetiky musí zohľadňovať požiadavku zachovávať a zlepšovať životné prostredie. Preto sa v odvetví jadrovej energie uplatní táto požiadavka vyjadrená tak v Charte, ako aj v Zmluve o FEÚ, rovnako ako zásady, na ktoré sa odvoláva Rakúska republika a ktoré z uvedenej požiadavky vyplývajú (pozri analogicky rozsudok z 27. októbra 2009, ČEZ, C-115/08, EU:C:2009:660, body 87 až 91).

43 To isté platí aj v prípade ustanovení sekundárneho práva Únie v oblasti životného prostredia. Na jadrové elektrárne a iné jadrové reaktory sa teda uplatňujú ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (Ú. v. EÚ L 26, 2012, s. 1), ktorá stanovuje pre určité projekty povinnosť uskutočniť posúdenie vplyvov na životné prostredie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júla 2019, Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, bod 76).

44 Okrem toho Súdny dvor už rozhodol, že štátna pomoc, ktorá porušuje ustanovenia alebo všeobecné zásady práva Únie, nemôže byť vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, EU:C:2008:224, body 50 a 51).

45 Z toho vyplýva, že keďže na štátnu pomoc v odvetví jadrovej energie, na ktorú sa vzťahuje Zmluva o Euratome, sa uplatňuje článok 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, štátnu pomoc v prospech hospodárskej činnosti spadajúcej do tohto odvetvia, ktorej preskúmanie by odhalilo, že porušuje pravidlá práva Únie v oblasti životného prostredia, nemožno na základe tohto ustanovenia vyhlásiť za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

46 V dôsledku toho sa Všeobecný súd v bode 517 napadnutého rozsudku dopustil pochybenia, keď zamietol tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého zásada ochrany životného prostredia, zásada obozretnosti, zásada znečisťovateľ platí a zásada trvalej udržateľnosti bránia poskytnutiu štátnej pomoci na výstavbu alebo prevádzku jadrovej elektrárne z dôvodu, že takýto výklad by bol v rozpore s článkom 106a ods. 3 Zmluvy o Euratome.

47 Je však potrebné pripomenúť, že ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale jeho výroková časť sa napriek tomu javí ako dôvodná z iných právnych dôvodov, odvolanie musí byť zamietnuté (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. júna 1992, Lestelle/Komisia, C-30/91 P, EU:C:1992:252, bod 28; z 26. marca 2009, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, C-113/07 P, EU:C:2009:191, bod 81, ako aj z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 150).

48 Pritom je potrebné uviesť, že jednak článok 194 ods. 1 písm. a) a b) ZFEÚ stanovuje, že v rámci vytvorenia a fungovania vnútorného trhu sleduje politika Únie v oblasti energetiky ciele zabezpečovať fungovanie trhu v oblasti energetiky a bezpečnosť dodávok energie v Únii. V tejto súvislosti už Súdny dvor uviedol, že článok 194 ods. 1 písm. b) ZFEÚ identifikuje bezpečnosť energetických dodávok v Únii ako jeden zo základných cieľov politiky Únie v odvetví energetiky (pozri rozsudok z 29. júla 2019, Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, bod 156). Okrem toho článok 194 ods. 2 druhý pododsek ZFEÚ stanovuje, že opatreniami prijatými Európskym parlamentom a Radou nie je dotknuté právo členských štátov určiť podmienky pre využívanie svojich energetických zdrojov, zvoliť si medzi rôznymi zdrojmi energie a určiť, aká bude všeobecná štruktúra ich zásobovania energiou, a to bez toho, aby vylučoval, že táto voľba môže zahŕňať aj jadrovú energiu.

49 Keďže voľba jadrovej energie prináleží podľa týchto ustanovení Zmluvy o FEÚ členským štátom, zdá sa, že ciele a zásady práva Únie v oblasti životného prostredia a ciele sledované Zmluvou o Euratome pripomenuté v bode 33 tohto rozsudku nie sú vo vzájomnom rozpore, takže na rozdiel od toho, čo tvrdí Rakúska republika, nemožno vychádzať z toho, že zásada ochrany životného prostredia, zásada obozretnosti, zásada znečisťovateľ platí a zásada trvalej udržateľnosti bránia za akýchkoľvek okolností poskytnutiu štátnej pomoci na výstavbu alebo prevádzku jadrovej elektrárne.

50 Z toho vyplýva, že nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, uvedené v bode 46 tohto rozsudku, nemá vplyv na dôvodnosť zamietnutia tvrdenia Rakúskej republiky uvedeného v bode 40 tohto rozsudku, a teda ani na výrok napadnutého rozsudku, takže tretia časť prvého odvolacieho dôvodu je v tejto súvislosti neúčinná.

51 V dôsledku toho je potrebné prvý odvolací dôvod zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

52 Svojím druhým odvolacím dôvodom Rakúska republika tvrdí, že predmetné opatrenia boli nesprávne posúdené ako zlučiteľné s vnútorným trhom podľa článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ. Všeobecný súd totiž v napadnutom rozsudku podľa nej nesprávne definoval relevantnú hospodársku činnosť v zmysle tohto ustanovenia a neoveril existenciu zlyhania trhu.

Tvrdenia účastníkov konania

53 V rámci prvej časti tohto odvolacieho dôvodu Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že vychádzal z toho, že preskúmanie zlučiteľnosti pomoci sa v menšej miere týka podporovanej hospodárskej činnosti než sledovaného verejného záujmu, a že preto v bode 105 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia sa domnievala, že výstavba Hinkley Point C mala za cieľ rozvoj určitej hospodárskej činnosti v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, hoci táto inštitúcia v rámci sporného rozhodnutia nevymedzila činnosť, ktorej rozvoj podporujú predmetné opatrenia, a tým porušila toto ustanovenie. Okrem toho Všeobecný súd podľa nej neuviedol svoje posúdenie otázky, čo by malo predstavovať túto činnosť, takže napadnutý rozsudok je podľa jej názoru v tejto súvislosti nedostatočne odôvodnený.

54 Druhou časťou druhého odvolacieho dôvodu Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 139 a 144 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že dotknutou hospodárskou činnosťou v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ je podpora jadrovej energie, a že tým obmedzil preskúmanie zlučiteľnosti pomoci.

55 Hospodárskou činnosťou, ktorá sa podľa Rakúskej republiky mala zohľadniť pri posúdení zlučiteľnosti predmetných opatrení, je podľa nej výroba elektriny, a to vzhľadom na to, že výraz „hospodárska činnosť“ sa vzťahuje na skupinu podnikov vyrábajúcich vzájomne zameniteľné výrobky, pričom nariadenie Komisie (EÚ) 2015/2282 z 27. novembra 2015, ktorým sa mení nariadenie (ES) č. 794/2004, pokiaľ ide o oznamovacie a informačné formuláre (Ú. v. EÚ L 325, 2015, s. 1), uvádza s odkazom na kód NACE toto odvetvie činnosti, a nie jadrové elektrárne, že výnimky v oblasti štátnej pomoci by sa mali vykladať reštriktívne, že usmernenia o štátnej pomoci v oblasti ochrany životného prostredia a energetiky na roky 2014 – 2020 uvádzajú, že pomoc na energiu z obnoviteľných zdrojov musí prispievať k rozvoju tohto sektora, a že Komisia vo všeobecnosti zakladá svoje posúdenie na trhu s elektrinou. Ak by pritom Všeobecný súd posúdil predmetné opatrenia z hľadiska ich prínosu k rozvoju odvetvia výroby elektriny, dospel by podľa nej k inému záveru, osobitne pokiaľ ide o otázku, či sa má pomoc považovať za prípustnú a primeranú.

56 V rámci tretej časti druhého odvolacieho dôvodu Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 151 a 240 napadnutého rozsudku dospel k nesprávnemu záveru, že existencia zlyhania trhu nie je nevyhnutnou podmienkou zlučiteľnosti pomoci a že v prejednávanej veci by bez zásahu Spojeného kráľovstva neboli investície do nových kapacít na výrobu jadrovej energie zrealizované v primeranom čase.

57 Komisia a Slovenská republika sa domnievajú, že prvá časť je neprípustná. Podľa Komisie táto časť nespĺňa požiadavky, podľa ktorých musí odvolanie presne označovať body napadnutého rozsudku, ktoré sú kritizované, a obsahovať stručné, ale zrozumiteľné zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Okrem toho niektoré tvrdenia sa podľa nej týkajú spochybnenia sporného rozhodnutia a nie napadnutého rozsudku. Podľa Slovenskej republiky uvedená časť poukazuje na vady sporného rozhodnutia, ktoré nemohli byť vzaté do úvahy *ex offo*, alebo je iba opakovaním tvrdenia predloženého v prvostupňovom konaní.

58 Pokiaľ ide o vec samu, Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že druhý odvolací dôvod je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

59 Pokiaľ ide o prípustnosť prvej časti druhého odvolacieho dôvodu, najprv je potrebné poznamenať, že táto časť uvádza bod 105 napadnutého rozsudku. Požiadavky článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora sú teda splnené. Ďalej, hoci Rakúska republika na podporu tejto časti vytýka Komisii, že nespresnila, akú hospodársku činnosť podporujú predmetné opatrenia, uvedená časť smeruje v celom rozsahu k tomu, aby Súdny dvor konštatoval, že Všeobecný súd nekonštatoval toto opomenutie, ktoré podľa nej predstavuje vadu sporného rozhodnutia. Napokon v tej istej časti Rakúska republika v skutočnosti neuvádza nové tvrdenie, ako vyplýva osobitne z bodu 139 napadnutého rozsudku, ale z právneho hľadiska spochybňuje dôvodnosť odpovede Všeobecného súdu na jej tvrdenie, čo je v konaní na Súdnom dvore prípustné (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2018, Česká republika/Komisia, C-4/17 P, EU:C:2018:678, bod 24 a citovanú judikatúru). Z toho vyplýva, že námietky neprípustnosti vznesené Komisiou a Slovenskou republikou musia byť zamietnuté.

60 Pokiaľ ide vo veci samej v prvom rade o prvé dve časti druhého odvolacieho dôvodu, z článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ vyplýva, že na to, aby bola pomoc vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom podľa tohto ustanovenia, musí byť spôsobilá podporiť rozvoj určitých hospodárskych činností alebo určitých hospodárskych oblastí. Pokiaľ ide o overenie, či určitá pomoc môže podporiť rozvoj určitej

hospodárskej činnosti, toto ustanovenie nevyžaduje identifikáciu trhu s výrobkami, ktorého súčasť tvorí táto činnosť, keďže identifikácia tohto trhu je relevantná len na preskúmanie toho, či zamýšľaná pomoc neovplyvňuje podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom, čo predstavuje druhú podmienku, ktorej podlieha zlučiteľnosť pomoci.

61 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 105 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď sa domnievala, že výstavba Hinkley Point C mala za cieľ rozvíjať určitú činnosť v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, pričom okrem iného uviedol, že zo sporného rozhodnutia vyplýva, že táto výstavba mala nahradiť zastarávajúce kapacity na výrobu jadrovej energie, ktorých odstavenie sa plánovalo, a že technológia, ktorá sa mala použiť v uvedenom bloku, je vyspelejšia ako technológia používaná v existujúcich elektrárňach.

62 V bodoch 139 a 144 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol tvrdenia Rakúskej republiky, podľa ktorých jednak Komisia nespresnila, ktorá hospodárska činnosť v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ má byť podporená predmetnými opatreniami, a jednak toto ustanovenie a článok 2 písm. c) Zmluvy o Euratome vyžadujú rozvoj činnosti, a nie len opatrenie spočívajúce v nahradení. Na tento účel konštatoval, že z odôvodnenia 392 sporného rozhodnutia vyplýva, že činnosť, ktorej rozvoj majú podporiť predmetné opatrenia, predstavuje podpora jadrovej energie, že tento cieľ a konkrétnejšie cieľ podpory podnikov, aby investovali do nových kapacít na výrobu jadrovej energie, spĺňa požiadavky týchto ustanovení, pričom skutočnosť, že tieto nové kapacity mali nahradiť zastarávajúce kapacity na výrobu jadrovej energie, neumožňuje konštatovať, že nedochádza k rozvoju v zmysle týchto ustanovení.

63 Hoci Všeobecný súd poukázal na cieľ predmetných opatrení, z týchto bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že rozhodol, že Komisia sa nedopustila nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že tieto opatrenia môžu podporovať rozvoj výroby jadrovej energie, ktorá predstavuje hospodársku činnosť v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

64 Okrem toho je potrebné poznamenať, že v bode 231 napadnutého rozsudku, ktorého sa odvolanie netýka, Všeobecný súd uviedol, že Komisia identifikovala liberalizovaný trh výroby a dodávky elektriny ako trh ovplyvnený predmetnými opatreniami a konštatovala, že tieto opatrenia by mohli narúšať hospodársku súťaž a ovplyvňovať obchod. Z toho vyplýva, že Všeobecný súd preskúmal, či Komisia riadne identifikovala relevantný trh, aby posúdila, či je splnená druhá podmienka stanovená v článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

65 Všeobecný súd sa teda týmto rozhodnutím nedopustil nesprávneho právneho posúdenia a neporušil povinnosť odôvodnenia.

66 Pokiaľ ide v druhom rade o tretiu časť druhého odvolacieho dôvodu, je potrebné uviesť, že aj keď v rámci článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ Komisia môže na účely posúdenia zlučiteľnosti plánovanej pomoci s vnútorným trhom považovať za potrebné preskúmať, či táto pomoc umožňuje napraviť zlyhanie trhu, existencia takéhoto zlyhania nepredstavuje podmienku vyhlásenia pomoci za zlučiteľnú s vnútorným trhom na základe tohto ustanovenia.

67 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 151 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že hoci existencia zlyhania trhu môže predstavovať relevantnú skutočnosť na účely vyhlásenia zlučiteľnosti štátnej pomoci s vnútorným trhom, neexistencia takéhoto zlyhania nemá nevyhnutne za následok nesplnenie podmienok stanovených v článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

68 Rovnako sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 240 uvedeného rozsudku na účely zamietnutia tvrdení Rakúskej republiky a Luxemburského veľkovojvodstva o tom, že Komisia nemohla konštatovať existenciu zlyhania trhu, uviedol, že toto ustanovenie neobsahuje podmienku vyžadujúcu existenciu takéhoto zlyhania. Okrem toho posúdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého úvahy rozvinuté v spornom rozhodnutí umožňujú konštatovať, že bez zásahu Spojeného

kráľovstva by sa investície do nových kapacít na výrobu jadrovej energie nerealizovali včas, spadá do posúdenia skutkových okolností, ktoré v prípade neexistencie tvrdenia o skreslení nemôže Súdny dvor preskúmať v rámci odvolania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. februára 2020, Uniwersytet Wrocławski a Poľsko/REA, C-515/17 P a C-561/17 P, EU:C:2020:73, bod 47).

69 Keďže druhý odvolací dôvod nie je dôvodný v žiadnej zo svojich častí, musí byť zamietnutý.

O treťom odvolacom dôvode

70 Svojím tretím odvolacím dôvodom Rakúska republika tvrdí, že Všeobecný súd sa v napadnutom rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil preskúmanie proporcionality predmetných opatrení zo strany Komisie, ktoré bolo podľa nej nedostatočné.

O prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu

– Tvrdenia účastníkov konania

71 Rakúska republika podporovaná Luxemburským veľkovojvodstvom vytýka Všeobecnému súdu, že preskúmanie proporcionality predmetných opatrení obmedzil tým, že cieľ verejného záujmu, ktorý tieto opatrenia sledujú, zúžil len na vytvorenie nových kapacít na výrobu jadrovej energie, zatiaľ čo Komisia mala podľa nich preskúmať, či neexistujú iné vhodnejšie prostriedky na pokrytie potrieb elektriny v Spojenom kráľovstve, a v akom rozsahu.

72 Všeobecný súd podľa nich tým, že v bodoch 405, 413 a 507 napadnutého rozsudku uviedol, že výstavba Hinkley Point C má iba obmedziť pokles príspevku jadrovej energie k potrebám elektriny a zabezpečiť zvýšené zásobovanie energiou, vychádzal z predpokladu, že toto zásobovanie možno zabezpečiť len rozsiahlou základnou výrobou jadrovej energie, zatiaľ čo situácia krajín, ktoré zabezpečujú svoje zásobovanie elektrinou bez využitia jadrovej energie, preukazuje, že dostatočnú výrobu možno dosiahnuť aj inak.

73 Tento postup je podľa ich názoru svojvoľný a porušuje zásadu rovnosti zaobchádzania zaručenú článkom 20 Charty, keďže Komisia neskúma proporcionalitu pomoci na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov energie v rámci trhu s obnoviteľnými zdrojmi energie, ale v rámci celkového trhu s elektrinou.

74 Komisia a Slovenská republika sa domnievajú, že táto časť tretieho odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže sa týka spochybnenia posúdenia skutkového stavu.

75 Pokiaľ ide o vec samu, Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že táto časť odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

76 Pokiaľ ide o tvrdenia Rakúskej republiky týkajúce sa tých úvah v napadnutom rozsudku, podľa ktorých na účely zabezpečenia bezpečnosti zásobovania elektrinou je cieľom výstavby Hinkley Point C v podstate len obmedziť pokles podielu jadrovej energie na celkových potrebách elektriny, ktorý nemožno kompenzovať výrobou energie z obnoviteľných zdrojov, je potrebné konštatovať, že tieto tvrdenia smerujú k spochybneniu posúdenia skutkového stavu vykonaného Všeobecným súdom, a v dôsledku toho sú v odvolacom konaní neprípustné v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 68 tohto rozsudku.

77 Pokiaľ ide o vec samu, je potrebné konštatovať, že Všeobecný súd vo vzťahu k pozitívnym účinkom predmetných opatrení, ktoré Komisia zohľadnila, v bode 405 napadnutého rozsudku uviedol, že tieto opatrenia sú súčasťou súboru opatrení energetickej politiky prijatých Spojeným kráľovstvom v rámci reformy trhu s elektrinou, ktoré majú zabezpečiť bezpečnosť zásobovania, diverzifikáciu zdrojov a dekarbonizáciu, ďalej že Spojené kráľovstvo bude potrebovať nové kapacity na výrobu elektriny schopné dodať približne 60 gigawattov, že vzhľadom na plánované odstavenie existujúcich jadrových a uhoľných elektrární má výstavba Hinkley Point C obmedziť pokles príspevku jadrovej energie k celkovým potrebám elektriny, a že podľa zistení Komisie nie je možné vyriešiť budúci nedostatok kapacít na výrobu energie, spôsobený jednak zvýšením dopytu a jednak odstavením existujúcich jadrových a uhoľných elektrární, iba využitím obnoviteľných energií.

78 V bode 413 napadnutého rozsudku Všeobecný súd tiež uviedol, že Komisia konštatovala, že nepravidelná povaha mnohých obnoviteľných technológií neumožňuje, aby boli prijateľnou alternatívou pre technológiu pre základný odber, ako je jadrová energia, že výkon rovnocenný tomu, ktorý by mala poskytovať elektráreň Hinkley Point C, zodpovedá 14 GW veternej energie získavanej na pevnine alebo 11 GW veternej energie získavanej na mori a že bolo nereálne očakávať, že takéto kapacity na výrobu veternej energie možno vybudovať v rovnakom čase, ako je čas plánovaný na výstavbu Hinkley Point C.

79 V bode 507 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že podľa údajov Komisie má projekt výstavby Hinkley Point C iba zabrániť tomu, aby sa drasticky znížil príspevok jadrovej energie k celkovým potrebám elektriny, a že vzhľadom na právo Spojeného kráľovstva určiť svoj energetický balík a zachovať jadrovú energiu ako zdroj v tomto balíku, ktoré vyplýva z článku 194 ods. 2 druhého pododseku ZFEÚ, ako aj z článku 1 druhého odseku, článku 2 písm. c) a článku 192 prvého odseku Zmluvy o Euratome, nemožno rozhodnutie zachovať jadrovú energiu v štruktúre zásobovania považovať za zjavne neprimerané vo vzťahu k pozitívnym účinkom, ktoré vyplývajú z predmetných opatrení.

80 Z týchto konštatovaní a úvah vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Rakúska republika, Všeobecný súd preskúmal proporcionalitu predmetných opatrení nielen vzhľadom na cieľ vytvorenia nových kapacít na výrobu jadrovej energie, ale vzhľadom na potreby zásobovania Spojeného kráľovstva elektrinou, pričom správne pripomenul, že Spojené kráľovstvo môže slobodne určiť zloženie svojho energetického balíka.

81 Z toho vyplýva, že prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu je sčasti neprípustná a sčasti nedôvodná.

O druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu

– Tvrdenia účastníkov konania

82 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 468 a nasl. napadnutého rozsudku nezohľadnil, že sporné rozhodnutie má povahu precedensu, keď podobne ako Komisia posúdil účinky predmetných opatrení izolovane a obmedzil preskúmanie proporcionality len na skutočne preukázateľné narušenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie obchodu, ktoré by spôsobovali tieto opatrenia posudzované samostatne.

83 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že táto časť je nedôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

84 Je potrebné pripomenúť, že v súlade s článkom 108 ods. 3 ZFEÚ sa konanie o preskúmaní zámeru v súvislosti s poskytnutím alebo zmenou pomoci, ktoré Komisia začala na základe tohto ustanovenia, týka zámeru, ktorý jej bol oznámený. Na účely uplatnenia článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ prislúcha tejto inštitúcii, aby preskúmala, či je splnená druhá podmienka, ktorej podlieha zlučiteľnosť pomoci podľa tohto ustanovenia, a to tak, že preskúma, či zamýšľaná pomoc neovplyvňuje podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom.

85 Z toho vyplýva, že preskúmanie, ktoré musí táto inštitúcia vykonať, sa týka len účinkov plánovanej pomoci vzhľadom na informácie, ktoré mala k dispozícii v okamihu, keď prijala svoje rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. septembra 2017, Komisia/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, bod 70), a nemôže vychádzať zo špekulácií, pokiaľ ide o precedenčnú povahu rozhodnutia, ktoré má prijať, alebo o iné úvahy týkajúce sa kumulovaných účinkov tejto pomoci a iných zámerov pomoci, ku ktorým môže dôjsť v budúcnosti.

86 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď preskúmanie proporcionality predmetných opatrení obmedzil len na narušenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie obchodu zapríčinené týmito opatreniami.

87 Z toho vyplýva, že druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

O tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

88 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, Všeobecnému súdu vytýka, že v bodoch 470 a 499 napadnutého rozsudku zamietol jej výhradu, podľa ktorej predmetné opatrenia vedú k neprimeranej diskriminácii ostatných technológií, pričom podotkol, že Komisia v odôvodnení 403 sporného rozhodnutia uviedla, že rozdielová zmluva neprimerane nediskriminuje iné technológie, pretože tieto technológie môžu byť dostatočne podporené pomocou rovnakého typu nástroja, s úpravami potrebnými na zohľadnenie rozdielov medzi technológiami. Na podporu tejto výhrady Rakúska republika tvrdí, že z hľadiska práva štátnej pomoci spôsobuje nerovnaké zaobchádzanie s výrobcami toho istého výrobku, ktorí sú konkurentmi na tom istom trhu, štrukturálne a neprimerané narušenie hospodárskej súťaže.

89 Slovenská republika sa domnieva, že táto časť tretieho odvolacieho dôvodu je neprípustná z dôvodu, že opakuje dôvod uvedený pred Všeobecným súdom, je príliš všeobecná a nepresná, nevysvetľuje, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie, a smeruje k novému posúdeniu skutkových okolností.

90 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko a Spojené kráľovstvo tvrdia, že táto časť odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

91 Podľa ustálenej judikatúry z článku 256 ZFEÚ, z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a z článku 169 ods. 2 rokovacieho poriadku vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh. Odvolanie, v ktorom sú iba zopakované žalobné dôvody a tvrdenia už uvedené pred Všeobecným súdom a ktoré neobsahuje argumentáciu osobitne smerujúcu k označeniu právnych vád, ktorými je poznačený napadnutý rozsudok, túto požiadavku nespĺňa. Takéto

odvolanie totiž v skutočnosti predstavuje návrh na opätovné posúdenie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (rozsudok z 26. januára 2017, Villeroy & Boch/Komisia, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 69, ako aj citovaná judikatúra).

92 Rakúska republika, ktorá opakuje svoju výhradu vznesenú pred Všeobecným súdom, pritom neuvádza dôvody, pre ktoré sa Všeobecný súd podľa nej v bodoch 470 a 499 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

93 Tretia časť tretieho odvolacieho dôvodu je preto neprípustná.

O štvrtej časti tretieho odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

94 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 515 a nasl. napadnutého rozsudku nepreskúmal proporcionalitu predmetných opatrení, keď nevykonal vyváženie ich pozitívnych a negatívnych účinkov, a to osobitne pokiaľ ide o ich negatívne dopady na životné prostredie, ktoré bola Komisia povinná zohľadniť. Nedostatočné vyváženie vykonané Všeobecným súdom vyplýva podľa nej najmä z nezohľadnenia nákladov na spracovanie a uskladnenie jadrového odpadu, ktoré sú podľa nej nevyhnutným dôsledkom uvedenia jadrovej elektrárne do prevádzky, a za predpokladu, že prevádzkovateľ je od nich oslobodený, sú súčasťou predmetnej pomoci. Podľa jej názoru sú teda nezrozumiteľné tak dôvody, pre ktoré sa v bode 355 napadnutého rozsudku výdavky na nakladanie s odpadom nepovažovali za výdavky dotknuté sporným rozhodnutím, ako aj úvaha uvedená v bode 359 uvedeného rozsudku o tom, že Rakúska republika nepodala žalobu proti rozhodnutiu Komisie týkajúcemu sa prepravy jadrového odpadu.

95 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že táto časť je nedôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

96 V bodoch 505 až 530 napadnutého rozsudku Všeobecný súd preskúmal a zamietol všetky tvrdenia Rakúskej republiky zamerané na spochybnenie vyváženia pozitívnych a negatívnych účinkov predmetných opatrení, ktoré vykonala Komisia v spornom rozhodnutí. Tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého Všeobecný súd nepreskúmal proporcionalitu uvedených opatrení tým, že nevykonal vyváženie ich pozitívnych a negatívnych účinkov, teda nie je dôvodné.

97 Pokiaľ ide o tvrdenie uvedené pred Všeobecným súdom, podľa ktorého Komisia dostatočne nezohľadnila zásadu ochrany životného prostredia, zásadu obozretnosti, zásadu znečisťovateľ platí a zásadu trvalej udržateľnosti, Všeobecný súd v bodoch 515 až 517 napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na to, že predmetné opatrenia nie sú osobitne zamerané na uskutočnenie týchto zásad, Komisia nebola povinná ich zohľadniť v rámci identifikácie výhod vyplývajúcich z týchto opatrení.

98 Pripomenul, že v rámci uplatnenia článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ musí Komisia zvážiť výhody predmetných opatrení a ich negatívny dopad na vnútorný trh. Dospel k záveru, že hoci ochrana životného prostredia musí byť zahrnutá do vymedzenia a vykonávania politík Únie, najmä tých, ktorých cieľom je vytvorenie vnútorného trhu, zároveň nepredstavuje v pravom zmysle slova jednu zo súčastí tohto vnútorného trhu, definovaného ako oblasť bez vnútorných hraníc, v ktorej je zaručený voľný pohyb tovaru, osôb, služieb a kapitálu.

99 Preto dospel k záveru, že pri identifikácii negatívnych účinkov predmetných opatrení Komisia nemusela zohľadniť, do akej miery sú tieto opatrenia nepriaznivé pre napĺňanie tejto zásady, čo platí aj pre zásadu obozretnosti, zásadu znečisťovateľ platí a zásadu trvalej udržateľnosti, na ktoré sa odvoláva Rakúska republika.

100 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z preskúmania tretej časti prvého odvolacieho dôvodu, požiadavka zachovať a zlepšovať životné prostredie, vyjadrená najmä v článku 37 Charty, ako aj v článku 11 a článku 194 ods. 1 ZFEÚ, rovnako ako pravidlá práva Únie v oblasti životného prostredia, sa majú uplatňovať v odvetví jadrovej energie. Z toho vyplýva, že keď Komisia overuje, či štátna pomoc v prospech hospodárskej činnosti patriacej do tohto odvetvia spĺňa prvú podmienku stanovenú v článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, pripomenutú v bode 19 tohto rozsudku, musí, ako bolo uvedené v bodoch 44 a 45 tohto rozsudku, overiť, či uvedená činnosť neporušuje pravidlá práva Únie v oblasti životného prostredia. Ak zistí porušenie týchto pravidiel, je povinná vyhlásiť uvedenú pomoc za nezlučiteľnú s vnútorným trhom bez ďalšieho preskúmania.

101 Pokiaľ však ide o otázku, či takáto štátna pomoc spĺňa druhú podmienku stanovenú v článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, ktorá je tiež pripomenutá v bode 19 tohto rozsudku, podľa ktorej táto pomoc nesmie nepriaznivo ovplyvniť podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom, zahŕňa to, ako správne rozhodol Všeobecný súd, vyváženie pozitívnych účinkov plánovanej pomoci na rozvoj činností, ktoré má táto pomoc podporovať, a negatívnych účinkov, ktoré môže mať táto pomoc na vnútorný trh. Článok 26 ods. 2 ZFEÚ pritom uvádza, že tento trh „zahŕňa oblasť bez vnútorných hraníc, v ktorej je zaručený voľný pohyb tovaru, osôb, služieb a kapitálu v súlade s ustanoveniami zmlúv“. Z preskúmania druhej podmienky stanovenej v článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ preto vyplýva, že Komisia má zohľadniť negatívne účinky štátnej pomoci na hospodársku súťaž a obchod medzi členskými štátmi, ale nevyžaduje sa, aby sa zohľadnili aj prípadné iné negatívne účinky než tieto uvedené.

102 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Komisia nemusela pri identifikácii negatívnych účinkov predmetných opatrení zohľadniť, do akej miery tieto opatrenia sťažujú napĺňanie zásady ochrany životného prostredia, zásady obozretnosti, zásady znečisťovateľ platí a zásady trvalej udržateľnosti, na ktoré sa odvoláva Rakúska republika.

103 Okrem toho sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 520 napadnutého rozsudku zamietol tvrdenie založené na tom, že Komisia nezohľadnila náklady na uskladnenie jadrového odpadu, a to s odkazom na konštatovanie uvedené v bode 355 uvedeného rozsudku, podľa ktorého sa opatrenia pomoci vyhlásené za zlučiteľné v spornom rozhodnutí týkajú len výstavby a prevádzky jadrovej elektrárne, a nie prípadnej štátnej pomoci, ktorá má pokryť výdavky na nakladanie s týmto odpadom a jeho uskladnenie. Keďže ako uviedol Všeobecný súd v bode 359 uvedeného rozsudku, Spojené kráľovstvo poskytlo takúto štátnu pomoc až po prijatí sporného rozhodnutia, v tomto bode sa správne konštatovalo, že poskytnutie tejto pomoci nemôže byť zohľadnené pri preskúmaní zákonnosti sporného rozhodnutia.

104 Z toho vyplýva, že štvrtá časť tretieho odvolacieho dôvodu je nedôvodná. V dôsledku toho musí byť tento tretí odvolací dôvod zamietnutý.

O štvrtom odvolacom dôvode

105 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom Rakúska republika tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď neuznal, že predmetné opatrenia predstavujú prevádzkovú pomoc, a preto sú nezlučiteľné s vnútorným trhom.

Tvrdenia účastníkov konania

106 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, uvádza body 612 a 613 napadnutého rozsudku, pričom vytýka Všeobecnému súdu, že pripustil, že prevádzková pomoc, akou je pomoc v prospech Hinkley Point C, môže byť vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom, keď dospel k záveru, že rozlišovanie medzi investičnou pomocou a prevádzkovou pomocou je irelevantné. Uvedená pomoc je pritom podľa Rakúskej republiky na liberalizovanom trhu s výrobkami prípustná len výnimočne a na obmedzený čas, pričom táto pomoc podľa nej neprispieva k rozvoju činnosti v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ a skresľuje podmienky obchodu v hospodárskom odvetví, v ktorom sa poskytuje, a to v rozpore so spoločným záujmom.

107 Okrem toho sa Všeobecný súd podľa jej názoru dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že Komisia nie je povinná takto rozlišovať mimo oblasti pôsobnosti pravidiel Spoločenstva pre štátnu pomoc na ochranu životného prostredia [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 72, 1994, s. 3), keďže tento záver je v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania.

108 Komisia, Česká republika, Francúzska republika, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že tento žalobný dôvod nie je dôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

109 Je potrebné podotknúť, že Rakúska republika v rámci tohto odvolacieho dôvodu uvádza len body 612 a 613 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd konštatoval, že z rozsudku z 26. septembra 2002, Španielsko/Komisia (C-351/98, EU:C:2002:530, body 76 a 77), vyplýva, že pravidlá Spoločenstva pre štátnu pomoc na ochranu životného prostredia, ktoré sa uplatňovali vo veci, v ktorej bol vyhlásený uvedený rozsudok, výslovne rozlišovali medzi investičnou pomocou a prevádzkovou pomocou, a že Komisia, ktorá bola týmito pravidlami viazaná, bola povinná kvalifikovať danú pomoc v závislosti od kategórií upravených uvedenými pravidlami, pričom však z uvedeného rozsudku nevyplýva, že Komisia je povinná odkazovať na tieto kategórie mimo oblasti pôsobnosti pravidiel Spoločenstva pre štátnu pomoc na ochranu životného prostredia.

110 Tieto body napadnutého rozsudku však nemožno vykladať nezávisle od bodov 575 až 609 napadnutého rozsudku, ktoré im predchádzajú, keďže všetky tieto body obsahujú dôvody, na základe ktorých Všeobecný súd zamietol žalobný dôvod Rakúskej republiky založený na tom, že Komisia mala kvalifikovať predmetné opatrenia ako „prevádzkovú pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom“.

111 Ako je uvedené v bode 575 uvedeného rozsudku, tento žalobný dôvod sa týkal odôvodnení sporného rozhodnutia, v ktorých Komisia vysvetlila, že opatrenia zahŕňajúce prevádzkovú pomoc nie sú v zásade v súlade s článkom 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, ale že predmetné opatrenia je potrebné považovať za zodpovedajúce investičnej pomoci, pretože mali spoločnosti NNBG umožniť, aby sa zaviazala investovať do výstavby Hinkley Point C. V tejto súvislosti Komisia osobitne dospela k záveru, že „z hľadiska finančných modelov sa čistá súčasná hodnota platieb realizačnej ceny môže považovať za ekvivalent jednorazovej platby umožňujúcej spoločnosti NNBG pokryť stavebné náklady“.

112 Vo svojom odôvodnení Všeobecný súd najprv v bodoch 579 a 580 napadnutého rozsudku uviedol, že podľa ustálenej judikatúry pomoc, ktorá má zachovať existujúci stav alebo odbremeniť podnik od nákladov, ktoré by obvykle musel znášať v rámci svojej bežnej prevádzky alebo obvyklých činností, nemožno považovať za zlučiteľnú s vnútorným trhom, keďže takáto pomoc nemôže predstavovať podporu rozvoja určitej hospodárskej činnosti v zmysle článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

113 Všeobecný súd ďalej v bodoch 581 až 583 napadnutého rozsudku konštatoval, že Komisia túto judikatúru nespochybnila, ale vychádzala z toho, že táto judikatúra sa neuplatňuje na predmetné opatrenia z dôvodu špecifickosti projektu, a preto že tieto opatrenia mali umožniť spoločnosti NNBG,

aby sa zaviazala investovať do výstavby Hinkley Point C. Dospel k záveru, že tento prístup nie je nesprávny, pričom nič nebráni tomu, aby bolo opatrenie pomoci, ktoré spĺňa požiadavky článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, vyhlásené za zlučiteľné s vnútorným trhom bez ohľadu na to, či má byť kvalifikované ako „investičná pomoc“ alebo ako „prevádzková pomoc“.

114 Napokon v bodoch 584 a 585 napadnutého rozsudku Všeobecný súd okrem iného konštatoval, že predmetné opatrenia nemožno považovať za pomoc, ktorá sa obmedzuje na zachovanie existujúceho stavu ani za pomoc, ktorá sa obmedzuje iba na zníženie bežných prevádzkových výdavkov, ktoré by podnik v každom prípade musel znášať v rámci svojej obvyklej činnosti, pričom uviedol, že bez týchto opatrení by neboli v primeranom čase zrealizované žiadne investície do nových kapacít na výrobu jadrovej energie a že tieto opatrenia mali stimulačný účinok, a to znížením rizík spojených s investíciami, aby zabezpečili ich rentabilitu.

115 Konkrétnejšie Všeobecný súd zamietol tvrdenia Rakúskej republiky týkajúce sa rozdielovej zmluvy, pričom osobitne v bode 589 napadnutého rozsudku konštatoval, že ide o nástroj na zaistenie sa pred rizikom vo forme stabilizácie cien, ktorý ponúka bezpečnosť a stabilitu príjmov, a tým má stimulačný účinok na investície tým, že garantuje určitú a stabilnú cenovú úroveň.

116 V bode 593 napadnutého rozsudku uviedol, že realizačná cena schválená Komisiou zohľadňuje nielen cenu výstavby Hinkley Point C, ale aj prevádzkové náklady tohto bloku, pretože „tieto náklady… ovplyvňujú rentabilitu projektu, a teda majú vplyv na výšku, ktorú musí realizačná cena dosiahnuť, aby vyvolala rozhodnutie investovať do nových kapacít na výrobu jadrovej energie“.

117 V bode 594 uvedeného rozsudku tiež dospel k záveru, že skutočnosť, že po uplynutí 15 a 25 rokov môže byť realizačná cena predmetom novej kalkulácie a že v rámci nej sa zohľadnia skutočnosti vzťahujúce sa na prevádzkové náklady, nemôže spochybniť vzťah medzi predmetnými opatreniami a vytvorením nových kapacít na výrobu jadrovej energie, keďže vzhľadom na to, že prevádzkové náklady, na základe ktorých bola vypočítaná realizačná cena, musia byť odhadnuté *ex ante*, pričom prevádzková životnosť Hinkley Point C bude veľmi dlhá, má možnosť takejto novej kalkulácie zmierniť riziká týkajúce sa dlhodobých nákladov pre obe zmluvné strany s cieľom zvýšiť alebo znížiť výšku realizačnej ceny zaručenej rozdielovou zmluvou.

118 Všeobecný súd sa tým, že okrem iného z týchto dôvodov zamietol žalobný dôvod, ktorý mu bol predložený, založený na tom, že Komisia bola povinná kvalifikovať predmetné opatrenia ako prevádzkovú pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom, nedopustil nesprávneho právneho posúdenia.

119 V prvom rade totiž Všeobecný súd správne pripomenul, že prevádzková pomoc v zásade nemôže spĺňať podmienky uplatnenia článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ, pretože takúto pomoc nemožno považovať za pomoc určenú na podporu rozvoja určitej hospodárskej činnosti, keďže sa obmedzuje na zachovanie existujúcej situácie alebo na zníženie bežných a obvyklých prevádzkových nákladov, ktoré by podnik v každom prípade musel znášať v rámci svojej obvyklej činnosti, pričom takáto pomoc môže nepriaznivo ovplyvniť podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. novembra 1990, Taliansko/Komisia, C-86/89, EU:C:1990:373, bod 18; z 5. októbra 2000, Nemecko/Komisia, C-288/96, EU:C:2000:537, body 88 až 91, ako aj z 21. júla 2011, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt/Komisia, C-459/10 P, neuverejnený, EU:C:2011:515, body 33 až 36).

120 V druhom rade Všeobecný súd tým, že v podstate dospel k záveru, že Komisia sa nedopustila nesprávneho posúdenia, keď konštatovala, že predmetné opatrenia umožnili spoločnosti NNBG zapojiť sa do výstavby Hinkley Point C, pričom bez nich by nebolo možné vytvoriť nové kapacity na výrobu jadrovej energie, riadne overil, že súbor týchto opatrení môže podporiť rozvoj hospodárskej činnosti, a neovplyvňuje negatívne podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom.

121 V treťom rade Všeobecný súd nebol pri tomto overení povinný formálne kvalifikovať predmetné opatrenia ako „investičnú pomoc“ alebo „prevádzkovú pomoc“, ako by to bolo potrebné v prípade, keby Komisia posudzovala zlučiteľnosť pomoci, na ktorú sa uplatňujú pravidlá Spoločenstva pre štátnu pomoc na ochranu životného prostredia. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku navyše vyplýva, že Komisia vychádzala z toho, že predmetné opatrenia je potrebné považovať za zodpovedajúce investičnej pomoci, pričom Všeobecný súd toto posúdenie potvrdil.

122 Z toho vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod nie je dôvodný, a preto je potrebné ho zamietnuť.

O piatom odvolacom dôvode

123 Svojím piatym odvolacím dôvodom Rakúska republika tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia jednak tým, že nedostatočne vymedzil prvky pomoci, a jednak tým, že nekonštatoval nedodržanie oznámenia Komisie o uplatňovaní článkov 87 a 88 Zmluvy o ES na štátnu pomoc vo forme záruk (Ú. v. EÚ C 155, 2008, s. 10, ďalej len „oznámenie o zárukách“).

O prvej časti piateho odvolacieho dôvodu

– Tvrdenia účastníkov konania

124 Rakúska republika, ktorú podporuje Luxemburské veľkovojvodstvo, vytýka Všeobecnému súdu, že nedostatočne vymedzil prvky pomoci. Odkazuje na bod 251 a nasl. napadnutého rozsudku, pričom uvádza, že v rozpore s tým, čo uviedol Všeobecný súd, netvrdila, že predmetné opatrenia neboli presne kvantifikovateľné, ale že ako uviedla vo svojej žalobe pred Všeobecným súdom, neboli dostatočne vymedzené prvky pomoci, a to v rozpore s celým radom usmernení a nariadení v oblasti štátnej pomoci.

125 Podľa nej nie je pochopiteľné, z akého dôvodu by vzhľadom na zásady rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie tieto nariadenia a usmernenia nemali byť v prejednávanej veci uplatniteľné. Táto absencia vymedzenia podľa nej bráni správnemu posúdeniu proporcionality pomoci a vzhľadom na to, že nemožno stanoviť pôvodný rozpočet, ani v prípade zvýšenia tohto rozpočtu neumožňuje dodržať povinnosť uskutočniť novú notifikáciu v súlade s článkom 1 písm. c) nariadenia Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 9) v spojení s článkom 4 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 794/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 659/1999, ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. EÚ L 140, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/004, s. 3), podľa ktorých zvýšenie pôvodného rozpočtu schváleného Komisiou o 20 % predstavuje zmenu pomoci. Záver Všeobecného súdu v bode 361 napadnutého rozsudku o tom, že prípadné poskytnutie dodatočnej štátnej pomoci nie je predmetom sporného rozhodnutia, je teda podľa nej nesprávny.

126 Rakúska republika okrem toho tvrdí, že neurčiteľná povaha nákladov na spracovanie a skladovanie jadrového odpadu a opatrenie pomoci v prípade predčasného odstavenia jadrovej elektrárne Hinkley Point preukazujú, že nedošlo k vymedzeniu prvkov pomoci. Pokiaľ ide o opatrenie pomoci v prípade predčasného odstavenia, bod 279 napadnutého rozsudku podľa nej potvrdzuje, že Komisia v čase prijatia sporného rozhodnutia nepoznala presné podmienky mechanizmu kompenzácie, a teda že táto inštitúcia nemala k dispozícii informácie, ktoré by potvrdzovali nemožnosť akejkoľvek nadmernej náhrady, ktorá podľa nej nikdy nemôže byť vylúčená. Tento dôvod mal podľa jej názoru sám osebe viesť k zamietnutiu predmetných opatrení.

127 Komisia uvádza, že tvrdenie Rakúskej republiky týkajúce sa uplatniteľnosti rôznych nariadení a usmernení je neprípustné, keďže Rakúska republika neposkytla ani najmenší náznak o povahe nesprávneho právneho posúdenia, ku ktorému údajne došlo. Podľa nej sú neprípustné aj ostatné uvádzané tvrdenia, keďže neboli uvedené v konaní pred Všeobecným súdom. Slovenská republika sa tiež domnieva, že tieto tvrdenia sú neprípustné buď preto, lebo opakujú tvrdenia uvedené pred Všeobecným súdom, alebo preto, že sú príliš všeobecné a nepresné.

128 Komisia, Francúzska republika, Maďarsko a Spojené kráľovstvo tvrdia, že táto časť piateho odvolacieho dôvodu je v každom prípade nedôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

129 Na úvod je potrebné poznamenať, že Rakúska republika v bode 113 svojej žaloby podanej na Všeobecný súd uviedla, že „bez dostatočného vymedzenia prvku pomoci ostáva v konečnom dôsledku neistou nielen výška jednotlivých opatrení pomoci, ale aj výška hrubého grantového ekvivalentu celej pomoci“, takže Komisia nemohla *a priori* overiť zlučiteľnosť predmetných opatrení s vnútorným trhom. Nezdá sa preto, že by Všeobecný súd skreslil jej tvrdenie, keď v bode 247 napadnutého rozsudku uviedol, že Rakúska republika v podstate tvrdila, že až po vyčíslení presnej sumy grantového ekvivalentu predmetných opatrení mohla Komisia rozhodovať o ich zlučiteľnosti s vnútorným trhom podľa článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.

130 Ďalej tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého nedostatočné vymedzenie pomoci má za následok porušenie „celého radu usmernení a nariadení“, ktoré už uviedla vo svojej žalobe pred Všeobecným súdom, musí byť vyhlásené za neprípustné z dôvodov uvedených v bode 91 tohto rozsudku. Odvolanie totiž odkazuje na argumentáciu uvedenú v tejto súvislosti pred Všeobecným súdom a presne neidentifikuje nesprávne právne posúdenia, ktorých sa tento súd údajne dopustil. To isté platí aj pre tvrdenie o tom, že je nemožné správne posúdiť proporcionalitu pomoci, ak neboli dostatočne vymedzené jej prvky, keďže nie sú presne uvedené kritizované časti napadnutého rozsudku.

131 Rovnako je neprípustné aj tvrdenie Rakúskej republiky týkajúce sa zmeny existujúcej pomoci založené na porušení článku 1 písm. c) nariadenia č. 2015/1589 v spojení s článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 794/2004, keďže toto tvrdenie nebolo uvedené v konaní pred Všeobecným súdom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. júla 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisia, C-628/10 P a C-14/11 P, EU:C:2012:479, bod 111, ako aj z 28. júla 2016, Tomana a i./Rada a Komisia, C-330/15 P, neuverejnený, EU:C:2016:601, bod 33).

132 Rakúska republika navyše vo svojom odvolaní nekritizovala bod 266 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd pripomenul, že schválenie Komisie sa týkalo len projektu tak, ako jej bol oznámený, a že každá neskoršia zmena, ktorá by mohla ovplyvniť posúdenie zlučiteľnosti predmetných opatrení s vnútorným trhom by musela byť predmetom nového oznámenia.

133 Rakúska republika v tejto súvislosti poukazuje na bod 361 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd odôvodnil zamietnutie jej tvrdenia o tom, že v budúcnosti by v prospech Hinkley Point C mohla byť prípadne poskytnutá ďalšia pomoc vo forme verejnej záruky. Z dôvodu analogického s dôvodom uvedeným v bode 103 tohto rozsudku sa však Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď uviedol, že toto tvrdenie nemôže spochybniť zákonnosť sporného rozhodnutia, a preto ho nemožno zohľadniť v rámci žaloby, o ktorej rozhoduje a ktorej jediným predmetom je návrh na zrušenie tohto rozhodnutia týkajúceho sa predmetných opatrení.

134 Rovnako, ako bolo konštatované v uvedenom bode 103, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol tvrdenie založené na neurčiteľnosti nákladov na spracovanie a uskladnenie jadrového odpadu, pričom v bode 355 napadnutého rozsudku konštatoval, že opatrenia

pomoci vyhlásené Komisiou za zlučiteľné sa týkajú len rozdielovej zmluvy, dohody ministra, ako aj úverovej záruky a že sporné rozhodnutie sa netýka prípadnej štátnej pomoci poskytnutej Spojeným kráľovstvom na pokrytie výdavkov týkajúcich sa nakladania s týmto odpadom a jeho uskladnenia.

135 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa opatrenia pomoci v prípade predčasného odstavenia jadrovej elektrárne Hinkley Point a prípadnej nadmernej kompenzácie, Rakúska republika nepreukázala, že sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 279 napadnutého rozsudku najprv pripustil, že presné podmienky mechanizmu kompenzácie neboli v čase prijatia sporného rozhodnutia Komisii známe a následne uviedol, že Komisia v tomto rozhodnutí schválila iba projekt oznámený Spojeným kráľovstvom, a že ak by sa po jeho prijatí Spojené kráľovstvo rozhodlo vyplatiť kompenzáciu prekračujúcu sumu, ktorá by bola potrebná na kompenzáciu za odňatie vlastníckeho práva, išlo by o výhodu, na ktorú by sa nevzťahovalo uvedené rozhodnutie a ktorá by teda musela byť oznámená Komisii.

136 Z toho vyplýva, že prvá časť piateho odvolacieho dôvodu je sčasti neprípustná a sčasti nedôvodná.

O druhej časti piateho odvolacieho dôvodu

– *Tvrdenia účastníkov konania*

137 Rakúska republika podporovaná Luxemburským veľkovojvodstvom vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 309 napadnutého rozsudku ponechal nezodpovedanou otázku, či mala Komisia uplatniť oznámenie o zárukách, pričom len naznačil, že kritériá tohto oznámenia boli v každom prípade dodržané.

138 Bod 4.2 oznámenia o zárukách podľa nej v každom prípade ukladá povinnosť kvantifikovať prvok pomoci obsiahnutý v poskytnutej záruke, a to výhodu, ktorá sa takto poskytuje príjemcovi. Posúdenie Všeobecného súdu v bode 300 napadnutého rozsudku, podľa ktorého úverová záruka podlieha obvyklým trhovým podmienkam, je teda podľa Rakúskej republiky nepochopiteľné. Všeobecný súd sa podľa nej odchýlil od judikatúry týkajúcej sa poskytnutej výhody v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

139 Rakúska republika tiež odkazuje na body 3.2 a 4.1 oznámenia o zárukách, podľa ktorých musí Komisia v prípade individuálnych záruk overiť, či dlžník nie je vo finančných ťažkostiach v zmysle usmernení spoločenstva o štátnej pomoci na záchranu a reštrukturalizáciu firiem v ťažkostiach (Ú. v. EÚ C 244, 2004, s. 2, ďalej len „usmernenia o podnikoch v ťažkostiach“). Keďže v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky súladu s týmito usmerneniami, Komisia podľa nej nemohla vyhlásiť úverovú záruku za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Namiesto toho, aby Všeobecný súd uviedol toto pochybenie, v bode 338 napadnutého rozsudku podľa jej názoru obrátil dôkazné bremeno, keď uviedol, že Rakúska republika a Luxemburské veľkovojvodstvo nepreukázali, že EDF mala finančné ťažkosti.

140 Okrem stanovenia prvku pomoci podľa nej oznámenie o zárukách v bode 4.1.b stanovuje, že verejná záruka musí byť naviazaná na pevnú maximálnu sumu a musí byť časovo obmedzená. Napadnutý rozsudok podľa jej názoru obsahuje nesprávne právne posúdenie aj v tejto súvislosti.

141 Komisia sa domnieva, že táto časť je neprípustná, keďže neumožňuje pochopiť, v čom sa Všeobecný súd údajne dopustil nesprávneho právneho posúdenia, ktoré by mohlo viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

142 Komisia, Francúzska republika, Maďarsko, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo sa v každom prípade domnievajú, že táto časť odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

143 Je potrebné poznamenať, že v bode 309 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že „bez ohľadu na to, či Komisia bola v prejednávanej veci povinná zohľadniť kritériá stanovené v oznámení o zárukách, však tvrdenia, ktoré uvádzajú Luxemburské veľkovojvodstvo a Rakúska republika, treba zamietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov“. Tieto dôvody sú uvedené v bodoch 310 až 349 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd odpovedal bod po bode na všetky uvedené tvrdenia, ktoré mali preukázať, že Komisia toto oznámenie nedodržala.

144 V rámci týchto bodov sa odvolanie týka len bodu 338 tohto rozsudku, v ktorom Všeobecný súd uviedol, že dôkazné prostriedky, ktoré predložila Rakúska republika a Luxemburské veľkovojvodstvo, nemôžu preukazovať, že EDF mala finančné ťažkosti v zmysle bodu 9 usmernení o podnikoch v ťažkostiach, a že preto bolo potrebné zamietnuť tvrdenie týchto členských štátov, podľa ktorého vzhľadom na to, že EDF bola podnikom v ťažkostiach, mala Komisia vychádzať z toho, že prvok pomoci obsiahnutý v úverovej záruke bol taký vysoký ako suma skutočne krytá touto zárukou.

145 Zdá sa teda, že prvé tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého Všeobecný súd ponechal otvorenou otázku, či Komisia mala uplatniť oznámenie o zárukách, je nedôvodné, keďže Všeobecný súd aj tak preskúmal všetky tvrdenia založené na nedodržaní tohto oznámenia, pričom odpovede, ktoré poskytol na tieto tvrdenia, s výnimkou odpovede uvedenej v bode 338 napadnutého rozsudku, nie sú kritizované.

146 V bode 300 napadnutého rozsudku, ktorého sa týka druhé tvrdenie Rakúskej republiky, Všeobecný súd zamietol tvrdenie tohto členského štátu o tom, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď pri posúdení pravdepodobnosti rizika zlyhania projektu, ktoré vykonala, na určenie primeranej sadzby poplatku za úverovú záruku, zohľadnila účinky rozdielovej zmluvy a dohody ministra. V podstate uviedol, že nič nebránilo zohľadneniu týchto účinkov, pretože predmetné opatrenia vytvárajú jednotný celok a ich účinky, najmä tok výnosov zaručený rozdielovou zmluvou, boli významnými faktormi pri analýze pravdepodobnosti rizika zlyhania projektu.

147 Je však potrebné konštatovať, že toto tvrdenie vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku, keďže jeho bod 300 neuvádza, že aj napriek zohľadneniu rozdielovej zmluvy a dohody ministra úverová záruka podliehala obvyklým trhovým podmienkam.

148 Pokiaľ ide o tretie tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého Všeobecný súd nekonštatoval, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia v súvislosti s oznámením o zárukách, ktoré ukladá povinnosť preskúmať, či dlžník nie je vo finančných ťažkostiach v zmysle usmernení o podnikoch v ťažkostiach, a v tejto súvislosti v bode 338 napadnutého rozsudku preniesol dôkazné bremeno, je potrebné poznamenať, že časti tohto oznámenia, na ktoré sa odvoláva tento členský štát, sa netýkajú posúdenia zlučiteľnosti pomoci s vnútorným trhom, ale existencie štátnej pomoci.

149 Okrem toho uvedený bod 338 napadnutého rozsudku, ktorý ako jediný uviedla Rakúska republika na podporu tohto tvrdenia, iba uzatvára preskúmanie tvrdení Rakúskej republiky a Luxemburského veľkovojvodstva vykonané v bodoch 323 až 337 napadnutého rozsudku, o tom, že dôkazné prostriedky, ktoré tieto členské štáty predložili po prvýkrát v priebehu konania pred Všeobecným súdom, preukazujú, že EDF bola vo finančných ťažkostiach. Všeobecný súd však tým, že po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto dôkazné prostriedky nemôžu preukázať, že EDF má finančné ťažkosti v zmysle bodu 9 usmernení o podnikoch v ťažkostiach, nepreniesol dôkazné bremeno, ako to tvrdí Rakúska republika. Toto tvrdenie preto nie je dôvodné.

150 Pokiaľ ide o posledné tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého verejná záruka musí byť naviazaná na pevnú maximálnu sumu a musí byť časovo obmedzená, je potrebné uviesť, že toto tvrdenie je v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 91 tohto rozsudku neprípustné, keďže presne neuvádza napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje.

151 Z toho vyplýva, že druhá časť piateho odvolacieho dôvodu je sčasti neprípustná a sčasti nedôvodná. V dôsledku toho musí byť tento piaty odvolací dôvod zamietnutý.

152 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné odvolanie zamietnuť.

O trovách

153 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

154 Keďže Komisia navrhla uložiť Rakúskej republike povinnosť nahradiť trovy konania a Rakúska republika nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené rozhodnúť tak, že znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou.

155 Článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. V dôsledku toho Česká republika, Francúzska republika, Luxemburské veľkovojvodstvo, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Rakúska republika znáša svoje vlastné trovy konania o odvolaní a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.**

3. **Česká republika, Francúzska republika, Luxemburské veľkovojvodstvo, Maďarsko, Poľská republika, Slovenská republika a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy